

pr. Pund. Hvis Statsmændene nu ville gaa blot et lille Skridt videre, hvis Tyskland, Østrig og Frankrig, disse kloge Lande, kunne enes om gennem en yderligere Forhøjelse af Præmien at fjerne de sidste 1½ d., vil der for dem alle tre aabne sig en aldeles ubegrænset Udsigt til en stadig stigende Eksportforretning.“

Med Hensyn til *Margarinefabrikationen* foreligger der ogsaa Andragender her i Tinget. Denne Industri har, skønt den i Virkeligheden er forurettet ved Told paa Raamaterialet, medens det færdige udenlandske Produkt er toldfrit, klarer sig ganske overordentlig heldig under denne skræppe Opdragelse. I 1895 produceredes der 16 Mill. Pd., i 1896 19 Mill. og i 1897 24 Mill. Pd. Hvis vi blive ved at producere Margarine efter samme Maalestok og frigøre et Pund Smør til Eksport for hvert Pund Margarine, vi spise, ville vi indvinde Prisdifferencen og forøge vor Velstand.

Jeg kommer dernæst til en anden Industri, der mange Gange har sendt Rigsdagen Andragender, det er *Cementindustrien*. De Herrer ville lægge Mærke til, at det stadig er det samme Bind af Rigsdagstidenden, jeg fremdrager Eksempler af. Hvert af disse Bind med Andragender er en Perlesamling, naar man blot underkaster Argumenterne en fordomsfri Kritik. Nu skulle De høre, hvad Cementindustrien sagde for 18 Aar siden: „Vi betvivle ingenlunde, at Cementindustrien, naar der ved en Indførselstold ydedes den nogen Beskyttelse, vilde blive en Velstandskilde for Landet, som vilde kunne beskæftige en ikke ringe Del af Befolkningen, og som ikke alene vilde kunne fyldestgøre Landets eget Behov, men som endog vilde kunne blive en Eksportartikel“. Og der siges videre: „Det fremgaar af Markedsberetningerne, at medens en Tønde Cement i Tyskland kostede 12 Reichsmark, sælges det samme Mærke leveret i Kjøbenhavn samtidig til en Pris af ca. 7½ Kr. pr. Tønde. Dette viser tydelig nok, at medens de tyske Fabrikker ikke ville ødelægge Markedet for Cement paa deres eget Territorium, benytte de den Omstændighed, at vi ikke have nogen Indførselstold paa denne Vare, til at kaste deres Overproduktion herind og derved holde deres Fabrikker i Gang... De ca. 100,000 Tdr. fremmed Cement, som nu aarlig indføres fra Udlandet, vilde med Lethed kunne produceres her i Landet foruden meget til Eksport, og der vilde kunne skaffes Landet en Industri, der, som oven bemærket, foruden at beskæftige en Mængde Mennesker vilde berige Landet med store

Summer, som nu gaa bort, altsaa indirekte tabt.“ Vi have der akkurat den samme Argumentation, som jeg benyttede i min Indledning for at paapege den røde Traad i Landstingets protektionistiske Toldindlæg. En Industri træder frem, klager over sin betrængte Stilling og siger: „bare vi maa faa Toldbeskyttelse, det er den eneste Medicin, der virker ikke blot til at oparbejde en Industri for vort eget Land, men endog til at oparbejde en Eksportindustri“. Dette „endog“ er i det foreliggende Tilfælde udtalt som en Mulighed; Cementfabrikanterne ere ikke rigtig sikre paa Eksporten, men de mene, at det er ikke værd at spare paa Løfterne, lad os blot komme frem med dem, det kunde dog være, det kunde tjene til at paavirke Rigsdagen! Hvorledes er det nu gaaet Cementindustrien siden? Det er gaaet saaledes, at denne Industri *uden Toldbeskyttelse* har klarer sig saa aldeles fortrinlig, at den er naaet til store ny Anlæg og en meget betydelig Eksportforretning, der aarlig andrager mange Millioner Pund. Altsaa, her viser det sig igen, at en Industri, der for 20 Aar siden fremstillede sine Forhold paa en lignende Maade, som mange Industrier gøre det den Dag i Dag, gennem sin egen Udvikling fører Bevis for, at alle dens protektionistiske Forudsætninger og Slutninger vare fejlagtige, og at den Tvang til Selvhjælp, der lægges paa en Industri ved ikke at give den Toldbeskyttelse, fører dens Blik ud over det lokale Plankeværk, ud over Indlandets snævrere Grænser til Udlandet. Saa snart en Industri formaar at gøre sig gældende paa Verdensmarkedet, kan den selvfølgelig ogsaa holde den udenlandske Konkurrence borte fra Hjemmemarkedet. Men saa længe vi gennem høj Toldunderstøttelse lokke vor Industri til at basere hele sin Bedrift paa det indenlandske Marked, vil den aldrig naa at blive til en levedygtig Eksportindustri, og den fejle Opdragelse skader til syvende og sidst alle Parter og ikke mindst Arbejderne, fordi Udviklingsmuligheden ophører ved vort lille Lands Grænser.

Der er endvidere et Andragende fra de „betrængte“ *Papirfabrikker*. Jeg haaber ikke, Tinget vil blive træt ved disse detaljerede Meddelelser, thi oppe i Landstinget har man saa længe, saa ihærdig og grundig behandlet denne Sag i to Samlinger, at Folketinget vilde svigte sin Pligt, hvis vi undlode at føre Bevis for, at vi dog ogsaa tænke alvorlig over disse Spørgsmaal. Altsaa, det var Andragendet fra Papirfabrikkerne. Det er i Virkeligheden et af